

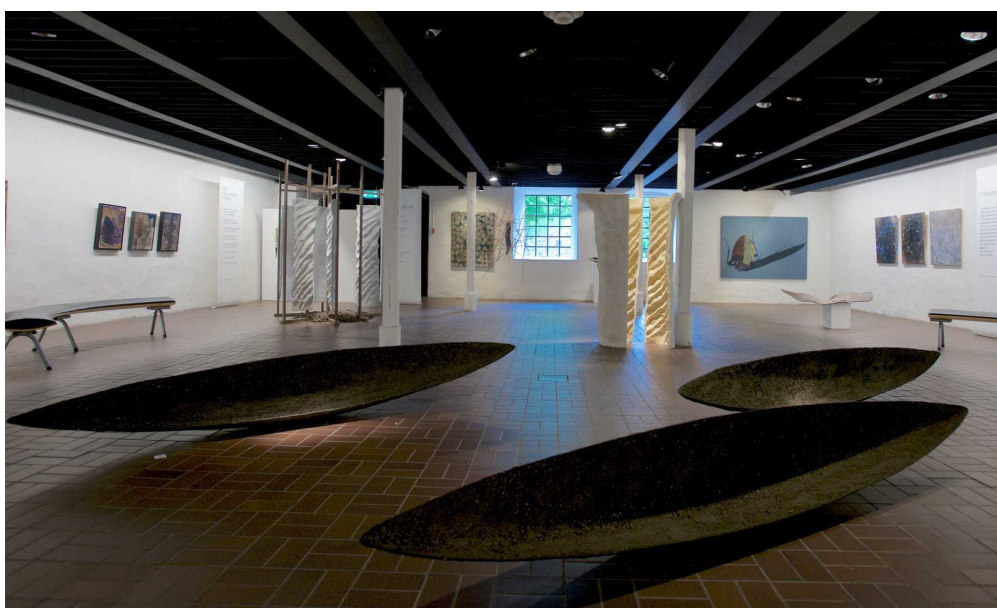
KONST 18 juni 2019 16:48

Minimonument över insekternas liv

Hotet mot naturen är närvarande i Anne Maria Udsens och Vibeke Glarbos konst, skriver Thomas Millroth.

Thomas Millroth + Följ

Översiktsbild från utställningen "I jorden i solen" på Krapperups konsthall.

Bild: Anne Maria Udsen

Anne Maria Udsen och Vibeke Glarbo

"I jorden i solen". Krapperups konsthall, Nyhamnsläge, t o m 23/6.

Rester av döda skalbaggar och vissna kvistar, naturen är i upplösning i Anne Maria Udsens och Vibeke Glarbos gemensamma installation. Rubriken, "I jorden i solen", har de lånat från Tomas Tranströmers "skalbaggarna blänkte i dyngan, i solen", vilket slår an en mer meditativ än alarmistisk ton. Det är alltså inte en visualiserad larmrapport, även om hotet mot naturen förstås är

närvarande i den dova stillhet konstnärerna skapar i konsthallen.

Udsens blänkande målningar av rester från döda skalbaggar för en allvarlig dialog om förgängligheten med Glarbos övergivna båtformer, konstruktioner av sand och grenar och ett svävande kluster av pinnar – lika skört som hennes inhägnade förtorkade slånårsbuske. Skulpturerna är monumentala och kortlivade på samma gång. Precis som Udsens upplösta småkryp i målerisviten "Residuum – something remaining". Den metallblanka färgen är reflexer av insekternas glänsande lämningar, och minimonument över deras liv.

Vibeke Glarbo, "Den russiske erindring".

Bild: Torben Glarbo

Glarbos sköra verk visar utsattheten i tillvaron och ibland föreslår hon olika slags skydd i form av höljen eller hus. "Den russiske erindring" med sina rörliga väggar av papper maché

är en lurig tillflyktsort som det knappast är möjligt att gömma sig i; mest verkar den vara en sluss eller ett tillhåll för ljuset. Det förbiglidande och försvinnande är tema i Glarbos luftiga och processartade del av installationen. Men då hon i bronsskulpturerna begränsar sig till människokroppen handlar det mer konkret om liv, flykt och förgänglighet.

Installationen i Krapperups konsthall bygger på samspelet mellan Glarbo och Udsen. Mest är det tätt och nära men verken är så många att installationen riskerar att falla isär i två olika utställningar. Färre objekt hade skapat större koncentration, och allt fungerar inte heller ihop. Att hänga den kvadratiska bronsreliefen "Apollons øre" tillsammans med det metalliska ytmåleriet i "Residuum" leder bort tankarna från uttrycket till tekniken och bilderna laddas ur i mötet. Och eftersom ett av installationens grundackord är en påminnelse om förgängligheten, vanitas, tycker jag att Udsens svartvita giclée-tryck "Distortions" hänger i skymundan. Dessa bladrester med hotfulla ytor och distanserade former hade kunnat säga mycket mer i en tätare dialog med Glarbos ömtåliga verk av kvistar, sand och luft.

Men även om installationen är lite spretig i mina ögon har Udsen och Glarbo skapat ett tankeväckande och inte minst generöst drama av naturen.

